

„Ела следъ мене!“ — Това е зовът на Единния, Който е създаъл всичко въ свѣта. Този зовъ е въ самитъ васъ, но въпрѣки това вие постоянно се съмнявате. Единниятъ говори на всички езици и на всички живи същества. Нѣма моментъ въ живота на човѣка, когато Той да не е говорилъ и да не говори, но често въ съзнанието на човѣка ставатъ наслоявания, вследствие на което той изгубва красивитъ образи. Наслояванията отговарятъ на тъмнитъ мѣста въ фотографията, а мѣстата, свободни отъ наслоявания, отговарятъ на свѣтлитъ мѣста. Наистина, когато изложите свѣточувствителната плоча на фотографията предъ нѣкои предметъ, само ония части отъ предмета се изобразяватъ ярко върху плочата, отъ който излиза свѣтлина. Другитъ части на предмета, които не сж освѣтени, не се отразяватъ върху плочата. Следователно, една Божествена идея може да се отрази върху съзнанието на човѣка само тогава, когато намѣри свободно мѣсто, върху което да се проектира. За тази целъ въ съзнанието на човѣка сж прокарани специални пжтища, презъ които Божественитъ идеи могатъ да минатъ, за да се отпечататъ. Тия идеи не могатъ всѣкога да се отпечатватъ. Има специални периоди отъ времето, когато отпечатването на тия идеи става лесно. Тѣзи периоди сж известни подъ името „пробуждане на човѣшкото съзнание.“

Пробуждането на съзнанието води къмъ безсмъртие. Само безсмъртниятъ разбира Божествения езикъ на нѣщата. Въ какво седи силата на този езикъ: въ книгата, върху която е написанъ, или въ съдържанието и смисъла му? И на халваджийска книга да пише царьтъ, силата е въ написаното отъ него, а не въ книгата, на която е писалъ. Като се подпише отдолу, подписътъ му е въ състояние да свали отъ вжжето и най-голѣмия престѣпникъ. Ако подписътъ нѣма сила въ себе си, и на най-хубавата книга да е сложенъ, той нищо не струва. Цѣлата земя е изпѣстрена съ подписа на Господа, но човѣкъ трѣбва да знае, де сж тѣзи мѣста и да чете по тѣхъ. Съвременната наука не е изчислила, колко пжти досега Господъ е посетилъ земята. Дето е миналъ, Той е оставилъ подписа си: по канаритъ, по водитъ, по цвѣтята, по дърветата. Всички негови подписи ние наричаме „Стѣпкитъ на Свешенния.“ Който веднѣжъ само се е докосналъ до една отъ тѣзи стѣпки, той и поетъ е станалъ, и ученъ е станалъ, и музикантъ е станалъ, и философъ е станалъ.

Казвате: Възможно ли е това? — Възможно е, разбира